

זרעם זיידן

יו"ל ע"י מבין "יקרא קדישא" מורשת רבוה"ק שכונת "רמות דוד" קרעמשניץ - קרית גת

פרשת משפטים תשפ"ב • גליון מ"ח

ד"ר מ"ח מכ"ק מרן ארמו"ר שלי"ט"א

זרעם זיידן

"ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו ושם אלוקים אחרים לא תזכירו לא ישמע על פיך, שלש רגלים תחוג לי בשנה" (כג, יג-יד)

זקה"ק מוהרר"ם זיע"א אמר "על העבירות איני ירא שיש גהנים שמכפר עליהם, אבל ירא אני מהמצוות שלא עשיתם כדבעי", דחלילה כשאדם נכשל בעבירה ליבו נשבר בקרבו איך מלאו ליבו לעבוד על רצון ה', אבל יש חטאים שאין האישי שם על לב שהוא צריך לשוב בתשובה עליהם, כדאמר זקה"ק מוהרר"ם זיע"א "יהודי מקיים מצוה, אם נכנס בליבו פניה קטנה זהו כבר בחינה של עבודה זרה", כיון שאינו עשאו בלתי לה' לכדו אלא עם מחשבת חרץ ג"כ.

אנו צריכים לחשב נפשינו האיך מקיימים את המצוות, איתא בשם אחד הצדיקים שאמר בשברון לב "מי יודע אם איני מאלו שאמר עליהם הכתוב ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חוקי", הקב"ה הוריד אותנו לעוה"ז עם נסיונות קשים ומרים כל כך עד אין לתאר, אדם בא לביהמ"ד להתפלל ולא מאלו שכל התפילה נתונים הם תחת ידו של הפלאפון, אלא מאלו שכאמת באים להתפלל, ומניח טלית ותפילין ונוטל הסידור ומתפלל באמת, ובהגיע "לאהבה רבה" שופך ליבו כמים ומתפלל מעומק ליבו, וכשמוריד ידו מעל גבי עיניו אחר "שמע ישראל" בא לו היצה"ר במחשבה בליבו "היה עבודה באהבה רבה לעילא ולעילא" ובכך גודם לו להפסיד כל עבודתו ברגע חדא.

זקה"ק הר"ר מרדכל'ע מנדבורנא זיע"א סיפר שהוא נסע פעם לשאיבת מים שלנו, ניתן לתאר על אותו צדיק באיזה עבודה והכנה הוא נסע למים שלנו, וסיפר "בבואי לשאיבת

המשך בעמוד ב'

דברי אוקים חיים מכ"ק ארמו"ר הקוד"ט ה"זעם ישראל" זיע"א

זרעם זיידן

שוד"ט (היינו עבודת האכילה).
ביאור דכה"ק דלא בזו הדרך ישכון אור ה' החפץ לעבדו יתברך באכילה שיהיה משותף יין וזוללי בשר, אלא דמתחילה עליו לעבוד את ה' כמדת הפרישות שיפרוש מכל תאוות העוה"ז, ואחר שהוא נקי מכל תאוות העוה"ז יגיע למעלות ומדריגת הקדושה דהיינו שיוכל לקדש את עניני העוה"ז דאצל הצדיק השולחן דומה למזבח, והמאכל לקרבן, והצדיק לכהן.

המשך בעמוד ב'

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם וגו' שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנם".
כדפי' התרגום 'אלין דיניא', דין בלשון המשנה הוא קל וחומר, ונראה לפרש 'ואלה המשפטים' זהו הקל וחומר, 'אשר תשים לפניהם' אשר נשים לפני המקום ב"ה בשאלה, ע"י פרחון פה שנתן לנו ע"י התורה, אבינו אב הרחמן עד מרתי רזענה את בניך ואם כעבדים ענינו לך תלויות, הלא אתה הוא שכתבת לנו ברצונך, 'כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנם' דין עבד עברי שנמכר בנכרנו שאמור לענותו וירתר משש שנים, א"כ אינו דין שאחר חיותנו בגלות המר ארפיים שנה שכבר כלו כל הקיצין והגיע עת לתננה כב"א.

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם וגו' שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנם" (כא,ב).

בעת האכילה צריך האדם ביותר לעסוק בד"ת

ברש"י "ולמה נסמכה פרשת דינין לפרשת מזבח לומר לך שתשים סנהדרין אצל המזבח", איתא בספה"ק דעיקר ותכלית העבודה בעוה"ז הוא להפך מן החומר לצורה, דהיינו שיקדש אכילתו על ידי שיאמר דברי תורה על שולחנו כמו ששינינו באבות (ג, ד) "שלושה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דבר תורה כאילו אכלו משולחנו של מקום שנאמר 'וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה'", דע"י שאומר דבר תורה על שולחנו לא יתגשם מהאכילה, ולכן אסרו חז"ל (סוכה י:) לאכול קודם שיתפלל דאחר התפילה האדם כבר יותר מזוכך ולא יתגשם ע"י האכילה.

גם עפי"ד זקה"ק הרבי ר' מרדכי מנדבורנא זיע"א "בייא די יונגע יאהרן איז גיווען דאס עבודה ביים דאווענען, און יעצט מיין עבודה איז ביים טיש" (כצעירותי היתה עבודתי כתפילה ועכשיו עבודתי כעריכת השוד"ט), כפשטות היה כוונתו דכצעירותו השקיע את עיקר כוחותיו בעבודת התפילה, ולעת זקנותו השקיע את עיקר כוחותיו כעריכת

מים שלנו ראיתי שכל פמליא של מעלה באו לראות עבודתי בשאיבת מים שלנו, וברגע חדא בא לי כמחשבה האם אצל צדיקים אחרים גם כן באים כל פמליא של מעלה לראות

עבודתם בעת מים שלנו, וברגע שחשכתי כן אהב איך מער קיין איין לאפקלע נישט גיזען" ל"ק, (יותר לא ראיתי ולו אפילו עקיבות של אחד מהם), כל כך רחוקה היא כוחה של פניה אחרת, דאם חטא חלילה זהו חטא וצריך לשוב בתשובה אבל כשעובד ה' שלפחות יעבוד ה' כדבעי.

ועל פי זה נבוא לבאר הכתוב דהא קשה כפל הלשון אומרו 'ושם אלהים אחרים לא תזכירו' ומה גם אפילו רק להזכיר ולזכור מהם אסור, אזי בוודאי 'לא ישמע על פיך', ועוד קשה דמה שייכות יש להמשך כפסוק הבא 'שלוש רגלים תחוג לי בשנה' לפסוק שמקודם.

ונ"ל דזהו שכאה התורה ק' להזהירנו 'ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו' עבדו את ה' וקיימו מצוותיו, אבל 'ושם אלהים אחרים לא תזכירו' שלא תהא עבודתו כמחשבות זרות ובפניות אלא בלתי לה' לבדו, 'לא ישמע על פיך' שלא כבחינת 'בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחוק ממני' (ישעיה כט, ג), היינו שעובדים את ה' אבל רחוקים מאתו יתברך, וזהו שכא הכתוב הבא לומר 'שלוש רגלים תחוג לי בשנה' דאלו שלוש רגלים הם הזמנים היפים ביותר של האדם משך השנה, 'פסח' יושב כמלך בראש השולחן, ערוך ככלים נאים בניו כשתילי זיתים סביב וכן המשך ימי החג, אה"כ גם 'שבעות', ובוודאי 'סוכות' שיושבים בצילא דמהימנותא בסוכה הקדושה וחבוקים ודבוקים בד' מינים, אין לך ימים יפים ונעלים יותר לישראל, לזה אמר הכתוב 'שלוש רגלים' אלו 'תחוג לי בשנה' ל"י דייקא לעשות נחת רוח לה' ולא תערכבו הנאתכם הפרטי ד'מצוות לאו להנות ניתנו'.

ובזה אפשר גם לבאר הכתוב "וזבח לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו" (דברים) 'וזבח

היינו שהוא עובד את ה' ומקיים מצותיו, אבל 'לאלהים' כדפירש"י שהוא לעבודת כוכבים היינו שהוא עושאו עם מחשבת חוץ דהוי בחינת עבודה זרה כנ"ל, זהו 'חרם' אלא העבודה התמה והשלימה הוא 'בלתי לה' לבדו'.

איתא בגמ' קידושין (פא.) כמה עובדות באנשים גדולים שבשעת נסיון לא יכלו לעמוד נגד היצה"ר אלמלא הקב"ה עוזרם 'נורא כיה עמרם' וכו', אחד מהעובדות מובא על רבי מאיר, מי לנו גדול כר' מאיר 'שהקב"ה משתבח ביה ככל יומא', איתא שם בגמ' 'רבי מאיר הוה מתלוצץ בעוברי עבירה' דאמר שהרוצה באמת להתגבר על יצרו בקל יוכל להתגבר עליו, והעמידו לו נסיון מן השמים והוא הלך לחטוא, ולא שבא לו נסיון תחת ידו ורצה לחטוא, אלא שמסר נפשו במסירות נפש בכדי לחטוא, ובעבירה חמורה לא בעבירה קלה, אי' בגמרא 'כי מטא פלגא מצרא שבקיה' כשכא לאמצע החבל עזב אותו היצה"ר ובטל רצונו מלחטוא, 'אמר (היצה"ר) אי לאו דקא מכרזי ברקיעא הזהרו ברכי מאיר ותורתו, שותיה לדמך תרתי מעי'.

מקשה הרה"ק ר' מנחם מענדל מוויטעפסק זיע"א האיך יכול להיות על ר' מאיר הגדול דהוה מתלוצץ בעוברי עבירה שהלך למסוד נפשו לחטא כה גדול.

ומתרג' דר' מאיר ידוע הוה ידע שצריך סייעתא דשמיא להתגבר על היצה"ר אבל הוא היה בטוח שגם לאדם יש חלק בכך, זהו שהוא הגיע למדריגות נשגבות והוא שולט ביצרו חלק גדול בכך זהו מכוח עבודתו שהוא עבד על עצמו למען קוב"ה, ולכן היה מתלוצץ בעוברי עבירה שברצונם יכולים להתגבר על יצרם, אבל כשעמד על החבל מעל הנהר והשטן שבקיה ובטל תאוותו, נפל בו ההכרה שהאדם הוא אפס מאופס ולא שווה שום דבר ואין לו שום עצה ותבונה נגד היצה"ר, אלא הכל מאתו ית' ואלמלא הקב"ה עוזרו באמת לא היה יכול לו בשום אופן באיזה מדריגה שרק יהיה אפילו כן אדם כר' מאיר, ואז הרים ידיו ואמר 'רבש"ע אני כלום הכל ממך'.

וזהו מה שא' זקה"ק 'בצעירותי היתה עבודתי בתפילה' היינו דמתחילה פרש מכל תאוות העוה"ז כדי שלא יתגשם ועסק בעבודת הכורא ברוחניות בעבודה שבלב זו תפילה, 'ועכשיו עבודתי בעריכת השוה"ט' היינו לעת זקנותו שכבר היה נקי מכל תאוות העוה"ז הגיע למעלת ומדריגת הקדושה שיכל לקדש את ענייני החומר.

וזהו 'שש שנים יעבוד' ירמוז הכתוב לשנות האדם כמ"ש 'ימי שנותינו בהם שבעים שנה' היינו דששים שנה שהם רוב שנותיו צריך לפרוש מתאוות העוה"ז 'ובשביעית יצא לחפשי' וכהגיע לשנות השבעים נעשה חפשי מן היצה"ר (עיין תוס' בב"ב ז.) ואז יוכל לעבוד את הכורא מתוך ענייני עוה"ז בחי' אה"ל (יומא לה) 'כיון שעבר רוב שנותיו ולא חטא שוב אינו חוטא' וכזה יל"פ מאמרם ז"ל (שבת ד:) "בתר דאיבעי הדר פשטיה" איבעי רומז לתפילה שהוא מלשון בעיא רחמי, פשטי"ה רומז לעבודת האכילה, דהיינו התנהגות פשוטה אכילה שתיה שינה כו', וזהו 'בתר דאיבעי' אחר עבודת התפילה, 'הדר פשטיה' יוכל להתנהג בפשיטות לעבדו יתברך באכילה וכו'.

וזהו ענין 'סנהדרין אצל מזבח' דסנהדרין רומז לתורה, ומזבח"ה רומז לשולחן (עיין ברכות נה) דהיינו שיקדש אכילתו ע"י שיאמר ד"ת על שולחנו, וזהו 'אשר תשים לפנים כשולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם' שאז כיותר צריך לעסוק כמשפטי התורה"ק כדי שלא יתגשם.

ועפ"ז נראה כעת לפרש עוה"ד 'אם יקום' אם מתגבר האדם וקם לעבודת השי"ת והוא עובד את ה' 'והתהלך בחוץ' אבל הוא מתהלך כמחשבת חוץ ופניות, וליבו נשכר בקרבו אמאי עלתה לו כך שאין עבודתו תמה ושלומה כולה לה' אלא מתהלך הוא בפניות ומחשבות חוץ, 'על משענתו' זהו כיון שהוא סומך עצמו ונשען על עבודתו וחכמתו שבזכות זה ניצל מן היצה"ר ומקיים רצונו יתברך ומחשב כוחי ועוצם ידי עשה לי את כל החיל הזה, 'ונקה המכה' אם רוצה לנקות עצמו ממחשבות פסול כגון אלו, 'דק שבתו יתן' שישוכ בתשובה אף על אלו אעפ"י שאינם חטאים מיקרי אבל בחינה של עבודה זרה יש בהם וצריך לשוב בתשובה עליהם כנ"ל, ויחידר בליבו שהכל הוא בטובו וחסדו של ה' ואז 'ודפוא ירפא' מפניות אלו ויזכה לעבוד את ה' בלבב שלם.

(שוה"ט משפטים ליל שב"ק)

• ולא תעשה כמעשיהם
כי הרים תהרסם... •

'אלו מכוחות הטומאה! הכל שטויות והבלים!'

'אבל מציאות רואים אצלם דברים אחד על אחד.'

'יכול להיות שמצליח להם דברים אבל אלו כוחות טומאה, אבל לצדיקים יש להם כוח מכוחות הקדושה, שהקב"ה נותן להם כוח מיוחד.'

'אבל לפי הסיפורים של פעם רואים שלצדיקים של פעם היה להם רוח הקודש בכל עת וזמן שחפצו וגילו נסתרות ועתידות, וכל יהודי שנכנס אליהם ראה רוח הקודש על השולחן, ולצדיקים שבדורינו אין את זה!!!, זאת אומרת שחסר בהם משהו, אבל ל'מתקשרים' האלה יש להם כן את הכוח הזה, וכל אחד שנכנס הם מנבאים לו דברים.'

'מה נראה לך? שבכל פעם שנכנסים לצדיק חייבים לראות רוח הקודש על השולחן?'

'בוודאי! תקרא את הסיפורים מפעם! כך היה אצל כל הצדיקים הקודמים שאין אצל הצדיקים כהיום.'

'אבא שלי שיחי' היה נוסע רבות אל הקודש סידנא באבא סאלי זצ"ל שאצלו היו רואים רוח הקודש על השולחן כמו שאתה קורא לזה, ומה נראה לך? שבכל פעם שהוא הגיע אליו הוא ראה רוח הקודש? פעמים רבות היו שהיה נכנס אליו להתיעץ עמו בעניינים שונים והוא היה משיב לו תשובות ענייניות מאד, בלי נשמות ומלאכים...'

'אבל אצל ה'מתקשרים' האלה יש כן בכל פעם, הם מפזרים רוח הקודש.'

'שתדע לך מי שמפזר ומשתמש ומגלה רוח הקודש בכל פעם אות הוא שאין לו רוח הקודש, וכל זה הוא מכוח הטומאה. הצדיקים האמיתיים שיש להם כוח מבואר עולם מכוח הקדושה, הם לא מבזבזים סתם כך את הרוח הקודש לכל אדם לפי סכום הכסף שהוא משלם לו, בכדי שהצדיק ישתמש ברוח הקודש צריך לזה סיבה מיוחדת, ומי שכן מדבר רוח הקודש לכל אדם לפי בוכטת הכסף שהוא נותן לו זה אולי 'רוח' אבל לא 'קודש'...'

***

ויכוחים רבים היה לי עם ידידי שי רביזדה. שי מאמין בצדיקים, בכל סיפורי הצדיקים של הדורות הקודמים מאמין בהם שי בכל ליבו, אבל מנגד לטענתו אין היום צדיקים כבדורות הקודמים שיש להם רוח הקודש ומגלים נסתרות וכו', זה הביא אותנו להאמין ב'מתקשרים'...

הסכמה בהלם מוחלט 'שהרבי באמצע הטיש יספר לנו סיפור?!'

והרבי החל לספר: 'היה לי סבא הרה"ק ר' אליעזר זאב מבוטשאטש זיע"א, הוא היה צדיק נשגב קדוש וטהור, אבל הוא לא היה מיוחס, שולשלת בוטשאטש החלה ממנו, היה לו חתן זקנינו הרה"ק ר' יחיאל מיכל מדורוהוי זיע"א שהוא היה יחסן גדול מאד, הוא היה נכדו של ה'באר מים חיים', ודרכו אנו אף נכדים של ה'דגל מחנה אפרים' וה'בעל שם טוב' זיע"א.

כשהוא היה מגיע לשהות בצל חמיו פעמים שהיה מתרברב במחשבתו שהוא הינו יחסן גדול, אבל חמיו הינו בן אדם פשוט. אין לנו השגה בצדיקים אלו אבל כך היה. בא' הפעמים בעת שהיחס על שולחן חמיו בסעודת שבת קודש עלה במחשבתו התרברבות זו. חמיו הק' הרגיש במחשבתו והחליט בדעתו להראות לחתנו שלא הכל זה ייחוס בכדי להגביר בו האמונה בצדיקים אפילו שאינם מיוחסים.

ואמר לפניו 'יש לנו בכוח לצוות לדומם שיחל לנוע', אמר לו חתנו 'ברצוננו לראות זאת', אמר הרה"ק מבוטשאטש 'אנו מצווים לנברשת שתחל לנוע' מיד החלה הנברשת התלויה על הגג לנוע מקצה לקצה משל פרצה כעת רוח שאינה מצויה, עד כדי שלא יכלו לראותה מרוב שהתנועה באויר.

לאחר זמן מועט אמר שוב הרה"ק 'כעת אנו מצווים לנברשת שתעצר ותעמוד על עמדה' מיד נעמדה הנברשת ונעצרה בבת אחת, בראות חתנו מופת כזה מיד קיבל עליו מוסר האמונה שהחדייר בו חמיו, וראה והכיר שאכן יש צדיקים נשגבים אפילו שאינם בעלי ייחוס.

ולימים אמר 'גדול נס האחרון מן הנס הראשון, שאילו נברשת שתחל לנוע יכול להיות גם מרוח פרצים, אבל שתעצור בבת אחת ולא תזוז זה רק ע"י כוח וציווי של צדיק נשגב.'

הרבי מסיים לספר את הסיפור ופונה לעברינו שוב ואומר בשאלה 'הבנתם? בכדי להחדייר אמונה עושים מופתים ומשתמשים ברוח הקודש, אבל לא סתם כך...'

כשאני מגלה את חברי שפשוט רועד על מקומו ולא נותר לו אלא להודות 'אצבע אלוקים הוא', 'לדעת את נושא השיחה שהיה בינינו בדרך ולהוכיח אותנו על כך מיד בבואנו זהו רק רוח הקודש אמיתי מן שמיא...'

זכורתו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

'מתקשרים' הם אנשים חילוניים שכביכול יש להם כוח, והם מתקשרים עם נשמות, עם אנשים שכבר אינם בין החיים, ועם מלאכים, והם מגלים בכך את העבר הווה ועתיד של האדם שיושב מולם, וודאי שהדבר הוא מכוחות הטומאה ואסור עפ"י תורה, אבל את שי זה תפס... הוא רואה לנגד עיניו בן אדם שמגלה עתידות כמו בסיפורים של הצדיקים שבדורות הקודמים להבדיל אלף אלפי הבדלות.

כמה שניסיתי להשפיע על דעתו המעוותת לא עלתה ביד. אפילו לרבי זיע"א הוא הגיע פעם, אבל בצאתו הוא אומר לי 'נו, הוא השיב לי על ענייני כמו יועץ, לא ראיתי אצלו גילוי עתידות ורוח הקודש.'

'אתה צריך להבין' הסברתי לו 'צדיקים אמיתיים אין להם ענין סתם כך להראות רוח הקודש, סתם כי הבן אדם שיושב מולם שילם להם טבין ותקילין ורוצה כעת לשמוע עתידות, אלא רק בסיבות מיוחדות, אבל אנחנו שמאמינים בצדיקים יודעים שהתשובה הפשוטה הזאת הנראית כמו ייעוץ זהו עפ"י רוח הקודש, ולא כי האדמו"ר הינו יועץ ועוסק בתחום הייעוץ, ולמד את רזי המקצוע, אלא הקודש ברוך הוא השרה בו את רוח קדשו להשיב לאנשים תשובות נכונות... אך דבריי נפלו על אזניים אטומות.'

***

יום אחד היה זה בשנת תשס"ח אני אומר לו 'שי אני רוצה שתבוא איתי השבוע בליל שבת לטיש של האדמו"ר', לאחר שידולים רבים הוא ענה 'אתה יודע מה? בסדר, אם תבוא לקחת אותי מביתי אלך איתך יחד לאדמו"ר'.

בליל שבת הגעתי לביתו והתחלנו יחד לצעוד לעבר ביתו של הרבי הנמצא כמעט בקצה השני של העיר, כשבדרך קיימנו ממש את הכתוב 'וירגזו בדרך', כל הדרך התווכחנו על הנושא של צדיקים ורוח הקודש, כשאני מבטל את דבריו והוא נשאר על עמדתו באמרו 'אבל תשמע רואים אצלם דברים הזויים!!!, ואני מתווכח עימו ומביא לו ראיות מסיפורי צדיקים.

לאחר שחצינו את העיר הגענו לביתו של הרבי, נכנסנו לטיש באמצע שירת הזמירות ברוב דביקות והתלהבות ונעמדנו יחד במקומי הקבוע צמוד לקיר מאחורי כ"ק אדמו"ר שליט"א.

כעבור דקות ספורות הרבי זיע"א מסובב את ראשו לימינו ומניח עלינו את מבטו בעיניו הטהורות והזכות, כשלתע הוא אומר לנו 'אני יספר לכם סיפור! אתם שומעים?', נענענו בראשנו לאות

רביה"ק ר' ארון לייב מפרמישלאן זיע"א

♦ ב' אדר א' תקע"ג ♦

זיעם הנשמות ♦ יומא דהילולא קדישא מצריקי הדרורא זיע"א

תולדותיו: רביה"ק מוה"ר ר' ארון לייב מפרמישלאן זצוקל"ה הנקרא בפי רבותינו הק"י "דער גרויסער זיידע רבי ארון לייב", נולד בשנת ת"ק לאביו הגדול רביה"ק ר' מאיר הגדול זיע"א בעיירת פרמישלאן. בצעירותו למד רבות בצל רבו המגיד מזלאטשוב זיע"א, ומאחר יותר הגיע אל הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זיע"א. גודל קדושתו ודביקותו בהש"ת בלתי ניתן לתיאור – כפי שמספרים חסידים אשר עוד בימי ילדותו ניכרו בו עיתותי קדושה שלא נראים בילדים מהגיל הזה. עיניו הצופיות למרחקים נודעו לכל, וכן צדיקי עליין שרפי מעלה התבטאו גדלותו עליו, השרף מסטרעליסק זיע"א אמר: 'ר' ארון לייב השריש את משפחתו בהשראת רוח הקודש, כאשר בניו ובני בניו עוד בעודם בעריסה הם כבר עם רוח הקודש'. העיד על עצמו פעם באומרו: 'שינינו נפלו מחמת גודל פחדו ויראתו את ה' אלוקיו'. וכן מסופר אשר זכה ללמוד מידי לילה עם אליהו הנביא, ועליו אמרו צדיקי הדרור שהיה לו גילוי אליהו אימת שרצה. לאחר פטירת אביו מונה למלא מקומו בכתר האדמו"רות בעיירת פרמישלאן, וכן בשנות כהונתו הירבה לנסוע לצדיקים כהרה"ק מברדיטשוב ור' מנחם מענדל מרימנוב זיע"א. נלב"ע ב' אדר א' תקע"ג ומנ"כ בפרמישלאן.

על אתר הניד רבינו את צדורו, הוציא מתוכו את אמתחת המעות, ובפנים מאירות הושיט לאיכר הנדהם, "קח לך, ולך קנה לך סוס חדש, ויהי רצון שתראה ברכה מרובה בעמלך!" ומדי דברו נשא רבינו את עיניו למרום וקרא בהתלהבות, "דיכוננו של עולם! כלל ישראל כולם יקחו לפניך ביום הראשון פרי עץ הדר למצוות ארבעה מינים, ואילו אני בא אליך עם סוס מהודר! וכי מה נפקא מינה לך אם מצוות אתרוג בידי, או מצוות צדקה?!"

בידיים ריקניות הופיע רבי ארון לייב באותו היום בשוק שבלמבערג, והוא ניסה לתור בין הדוכנים אחר אתרוג פשוט הכשר לברכה, תמורת סכום פעוט שהיה בידו. כל אותו היום והיום שלאחריו דרש רבינו אחר אתרוג אשר ניתן לקנות בעד סכום זה שבידו, אולם את מבוקשו לא מצא. בצער רב נפנה לשוב לביתו, לאחר שהבין כי עוד מעט ולא יספיק להגיע לפרמישלאן לפני התקדש החג, אלא שאז נשמע קול כרוז ברחבי השוק. על גבי הדוכן עמד סוחר אתרוגים, והוא הכריז לאוזני הנאספים כי בידו אתרוג מהודר ביותר אשר שוויו כמאה רובלים, ועקב השעה הרחוקה הוא החליט להעמיד את האתרוג לגודל, בעלות שני רובלים בלבד. ההגדלה תיערך בין חמישים אנשים אשר ישלמו שני רובלים, וכך יבוא הסוחר על שכרו. סבר רבינו כי מכיון שממילא לא מצאה ידו אתרוג עד עתה, יעשה כן וישתתף לכל הפחות בגודל, אולי יזכה הוא בזכיה הגדולה. נשא תפילה חרישית לפני בורא עולם שיזכה לקחת אתרוג מהודר כאשר אהבה נפשו, ושלשל את שני הרובלים לידיו של הסוחר. בתוך זמן קצר נתמלאה מכסת חמישים האנשים, ואז טרף הסוחר בקלפי העלה פתקא אחת, ונמצא כתוב בה שמו של רבינו...

בשמחה אין קץ קיבל רבינו את האתרוג הנריד לידיו, והוא אץ לשוב לביתו בטרם ייכנס החג. בעודו עושה את דרכו אל כיכר העגלונים, בא לקראתו במרוצה איש בעל פנים מוכרות, ובידו מטפחת צדורה היטב, מוכרת אף היא... היה זה הכפרי אשר פגש רבינו על אם הדרך בואכה לעמברג, ועתה הושיט לרבינו את צדורו במלואו, כאשר הוא מבשר לו שבאורח פלא קם סוסו לתזיה ושם לאיתנו, וממילא לא נצרך עוד לרכישת סוס חדש. נענה רבינו ואמר בהתרגשות: "עתה הוברר לי כי משמים רצו לנסותי במצוות צדקה, לבחון האם אקיים את המצווה כדבעי, וברוך השם שעמדת בניסיון, וזיכוני גם באתרוג נאה וגם באמתחת כסף..."

בשחר ימיו מסתתר היה מרן רבינו ארון לייב זיע"א תחת מעסה של צנעה ופשטות, ולא הניח את הבריות להציץ אל מעלתו ולגלות את צדקותו המופלגת. לפרנסתו שימש כמלמד דרדקי בבית איכר יהודי שהתגורר בכפר מרוחק, ואת המעות שקיבל בשכרו משגד היה כפועם בפעם אל משפחתו, כדי להספיק להם את צורכי מחייתם.

תנאי התנה עם בני ביתו מקודם שיצא לדרך לעבודת המלמות, כי בכל פעם שיגיע לידהם צדור מעותיו על ידי השליח, יפרישו מתוכו מטבעות אחדות ויניחום למשמרת, כדי שבעזרתם תשיג ידו לקנות לו לכבוד חג הסוכות אתרוג נאה ומהודר כאשר אהבה נפשו. חיבת קודש גדולה ויתירה בערה בנפשו של רבי ארון לייב למצוות ד' מינים, וכבר מתחילת השנה נתן היה את דעתו לחג הסוכות של השנה הבאה, שיזכה לפארה באתרוג ראוי לשמו.

את פקודתו שמרו בני הבית באמונה, וכל אימת שהגיע לידהם צדור מעות שלוח מידי האב השוכן במרחקים, מפרישים היו תחילה מטבעות אחדות עבור מצוות אתרוג החביבה, וכך נצטרפה לה פרוטה לפרוטה במשך כל ימות השנה כולה. כאשר שב רבי ארון לייב לפרמישלאן עם פרוס חורש תשרי, נטל בדחילו ורחימו את המספחת המוצנעת, ומנה מתוכה חמישים רובלים שנאספו אל תוכו כדי עמל וברחוק גדול. בשמחה רבה הטמין את המעות בצדורו, ויצא ללא שדויות לנסוע לעבר לעמברג העיר הגדולה, לתור לו שם בין סוחריו העיר אחר אתרוג נאה ומושלם כשאיפת קודשו.

ישב רבינו על העגלה הנוסעת, ולפתע הבחין על אם הדרך בואכה העיר, באיכר יהודי העומד בצדי דרכים ופוכר ידיו בייאוש, ולצידו על הארץ מוטל סוסו כפגז מת.

כהכשת נחש הכה המראה המכמר בלבו של רבינו, והוא קרא אל העגלון בנחיצות, "עצור, עצור נא!"

חיש זינק רבינו מן העגלה, ופנה אל האיכר המסכן לשמוע את אשר אידע עימו. בקול בוכים הצביע האיכר על סוסו המת, וסיפר על משפחתו וילדיו שייאלצו לדעוב מעתה, לאחר שגשבר מסה לחמו. "את מעט פרנסתי השגתי בקושי באמצעות הבהמה הזו, ועתה אנה אני בא" – יילל האישי.

מבלי משים מישש רבינו את צדור המעות החבוי בציקלונ, והוא פנה אל הכפרי ושאל, "אמוד נא, מה מחידו של סוס בריא וטוב, תחת זה המת?" הגיע הלה את ידו והפטיר בייאוש, "הן סוס עולה כחמישים רובלים, ואני אין בידי אפילו רובל אחד!"

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
מרן רבינו ר' דוד בן רבינו ר' שמואל הלוי זצוק"ל
בעל ה"טורי זהב" על השריע ו"דברי דוד" על התורה
נלב"ע ב"ו שבט תכ"ז
זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
רבינו הרה"ק ר' ארון לייב מאיר בן הרה"ק ר' מאיר מפרמישלאן זצוק"ל
נלב"ע ב' אדר א' תקע"ג
זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הוֹדְעָה חֲשׁוּבָה !
לאחר פניות רבות הננו בבקשה לכלל הקוראים וכלל אנ"ש!
כל מי שיש לו באמתחתו תורות או עובדות או כתבי ידות מרביה"ק ה'נועם ישראל' זיע"א שיועיל נא למסור למכון או שיעמוד בקשר עם העוסקים במלאכה, ובעז"ה נעלה את הדברים כאן עלי גליון.

לְזִכְרוֹת
אברהם ישעיה בן ציון בן חיה גילה
להגלחה בכל העניינים ברוחניות ובנשמות, אושר ועושר וסייעתא דשמיא מרובה אמן

זמנים לשב"ק אופק קרית גת:
המולד: יום שלישי 4:42
שעה 7,3 דקות, 5:50
16 חלקים על 4 ר"ח ביום שלישי ורביעי 6:25